Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: ”Helten”, i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278311808/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

„Jeg," han lagde sin Arm om hendes Nakke, „jeg tror nu, her er Brug for en Læge og et Menneske på denne Ø — og at jeg, med Tiden, kan blive den Læge og det Menneske."

Hun gispede kort og pressede sin Mund ind mod hans Kind, gledet halvt ned på hans Knæ.

„Om jeg ikke var bestemt til det," sagde han sagte, „kan jeg vel blive det, når jeg har lært, hvad jeg skal."

De tav bægge og så ud over det uendelige, strømmende Hav, der skilte dem, ene her på denne bitte Ø, syv Mil fra den øvrige Verden.

„Jeg tror, jeg er ved at lære, Ellen, at denne Ø er også Verden."

Hun nikkede ivrigt og så ham ind i Ansigtet.

„Jeg tror, jeg kom i rette Tid til gamle Clemens Bek."

„Til — Clemens Bek?"

„Ja. Véd du, at han har levet her i femoghalvtredsindstyve År?"

„Så længe —" hun så ud af Vinduet over Havet.

Han tog hende fast om Hånden.

„Ellen, om nu vi blev her ligeså længe?"

Hun rørte sig ikke, så ham kun ind i Ansigtet i et sitrende Smil.

„Med dig, Erik, er denne Ø mig Verden."

„Ellen," han drog hende til sig i et Kys, „du skal gå med mig og høre af gamle Clemens Bek, hvorledes man her lever et Liv."

„Ih nej, kommer Fruen også med?"

„Ja, jeg kommer, Lærer Bek, for jeg har jo hørt den glædelige Nyhed!"

„Ih nej, har De hørt den?" den Gamle smilte forlegen og glattede over Tæppet med de gulige Hænder. „Ja," sagde han, idet han længe så ud ad Østvinduet, hvor i Dag Skyerne drev og drev, hastige og grå, over det sorte Øde. Havet hørtes som lige udenfor Murene. „Med mig var det jo endda kun en mindre Sag, for Deres Mand har jo lovet, at jeg skal ikke tære længere